

ydelse, hvortil de har erhvervet ret efter det andet lands ordninger. Der er tale om ydelser under lovgivningen om sygesikring, sygehusvæsen, svangerskabshygijne og fødselshjælp, revalidering, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, børnetilskud, arbejdsløshedsforsikring og pensioner. Konventionen regulerer ikke retten til kontanthjælp og serviceydelser og forpligter hverken Tyrkiet eller Danmark til at forsøge statsborgere fra det andet land, men alene til at udbetale erhvervede sociale sikringsydelser.

Efter sin ordlyd skal konventionen forblive i kraft i et tidsrum af 1 år regnet fra datoen for dens ikrafttræden, og fornys automatisk fra år til år, medmindre den skriftligt opsiges af regeringen i en af de kontraherende stater, hvilket skal ske mindst 3 måneder før udløbet af en 1-års-periode. Endvidere følger det af konventionen, at den ophører med at være i kraft med udløbet af den 1-års-periode, i hvilken en opsigelse sker.

Da konventionens tekst var blevet forældet i forhold til gældende lovgivning, herunder den danske pensionsreform i 1984, blev det besluttet at revidere konventionen. Den reviderede konvention er undertegnet den 13. december 1999, men endnu ikke ratificeret og således heller ikke trådt i kraft.

Hvad angår spørgsmålet om konventionernes fremtid, afventer Regeringen resultatet af en arbejdsgruppe, der i oktober 1999 blev taget initiativ til. Socialministeriet og Udenrigsministeriet vil i denne forbindelse vurdere samtlige konventioners politiske, økonomiske og administrative konsekvenser med henblik på overvejelser om konventionernes fremtid.

#### Spm. nr. S 976

Til justitsministeren (10/1 2000) af:

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

»I fortsættelse af svar på spm. nr. S 906 bedes ministeren oplyse, om det findes rimeligt, at personer, der opnår statsborgerskab ved erklæring, bibeholder det bestående statsborgerskab, og vil ministeren oplyse, om et sådant dobbelt statsborgerskab indebærer, at de pågældende skal aftjene værnepligt i to lande og kan oppebære sociale ydelser i to lande?«

#### Svar (19/1 2000)

**Justitsministeren (Frank Jensen):**

Der har siden 1898 været særlige regler i indfødsretslovgivningen om erhvervelse af dansk indfødsret for unge mennesker, der er født eller opvokset i Danmark.

Efter lov nr. 42 af 19. marts 1898 fik en person, der var født her i riget og vedblivende havde haft hjemsted her, automatisk dansk indfødsret ved det fyldte 19. år, medmindre den pågældende forinden havde afgivet erklæring om ikke at ville have dansk indfødsret.

Denne ordning blev videreført med lov nr. 123 af 18. april 1925.

Ved lov nr. 252 af 27. maj 1950 bortfaldt den automatiske erhvervelse af dansk indfødsret. I stedet blev indført en ordning, hvorefter en udlænding, som var født her i riget og vedblivende havde haft sin bopæl her, kunne erhverve dansk indfødsret ved at afgive erklæring herom mellem det fyldte 21. år og det fyldte 23. år. Dette gjaldt, uanset om den pågældende herved mistede sit hidtidige statsborgerskab eller ej. Hvis den pågældende var statsløs eller automatisk ville miste sin statsborgerret ved at erhverve dansk indfødsret, kunne erklæringen afgives allerede efter det fyldte 18. år.

Denne bestemmelse blev ændret ved lov nr. 399 af 11. december 1968. Det skulle herefter ikke længere være en betingelse, at den erklærende var født her i landet. Erklæring kunne afgives, hvis den pågældende havde haft bopæl her i riget siden det fyldte 16. år, og derudover tidligere havde boet her i sammenlagt mindst 5 år. Erklæring skulle fortsat afgives mellem det fyldte 21. år og det fyldte 23. år. Ligesom tidligere kunne erklæring dog afgives ved det fyldte 18. år (efter sammenlagt mindst 10 års ophold her i riget, heraf vedblivende bopæl i de sidste 5 år), hvis den erklærende var statsløs eller automatisk ville miste sit hidtidige statsborgerskab ved erhvervelsen af dansk statsborgerskab.

Ved lov nr. 1018 af 23. december 1998, der trådte i kraft den 1. februar 1999, blev indfødsretslovens § 3 ændret, således at alle unge mellem 18 og 23 år, der opfyldte opholdskravet, herefter kunne erhverve dansk indfødsret ved erklæring, uanset om de herved mistede deres hidtidige statsborgerskab. Om baggrunden for denne ændring er anført følgende i bemærkningerne til lovforslaget (Lovforslag nr. L 69, folketingsåret 1998/99):